

Historické vítězství nováčka, aneb cyklistické
PRAHA – DOKSY posedmé, 1.června 1989
Memoriál Martina Mareše.

Bariéra tradicionalismu byla proražena, zdravý rozum a pud sebezáchovy zvítězil. Sebevražedná část trasy mezi Ďáblicemi a Mělníkem byla nahrazena pokojnými silničkami kolem Kostelce n/L, na starou trasu se závod vracel až v Kelských vinicích. Aby aspoň jedna tradice zůstala zachována, slavnostní start byl znovu před EZÚ v Troji a měřilo se obligátních 72 km, když úvodních 7 km po frekventované magistrále se jelo manifestačně, volně, s co nejplytčím dýcháním. Teprve na okraji sídliště Letňany byl start ostrý, jakože ostrý skutečně byl. Nová trasa se ukázala proklatě rychlou. Bájná dvouhodinová hranice měla namále, ale o fous vydržela. To byl druhý průlom do tradice, když jediný cizí team (rozuměj team nečlenů CKKV), zvaný Mušim (Mudra, Šimon) rozjel závod hned od začátku velmi ostře (jako by prchali Cose Nostře) a záhy i prudce. A kdo stál, z původních 22 přihlášených, na startech v Troji a Letňanech? Po šestileté pauze se objevila znovu startovní čísla (vkusně zhotovená samotným předsedou CKKV), takže:

Start. číslo: 1	Josef Šimon (Joši)	1952 – nováček
2	Petr Chrupa (Pech)	1957 – 5.účast, 2x vítěz
3	Oldřich Mudra (Olm)	1958 – 2.účast
4	Vlad. Konůpka (Vlk)	1947 – 7.účast, 2x vítěz
5	Jan Vinter (Hovi)	1957 – 2.účast
6	Břet. Jelínek (Břej)	1952 – 4.účast
7	Michal Kokta (Mik)	1950 – 6.účast, řed. závodu
8	Luděk Kokta (Luk)	1954 – 5.účast

Tedy jen 36% z předem přihlášených našlo tu pravou odvalu. Jeden nováček a naproti němu poslední mazák, co jel pokaždé, svorně vedle sebe na startovní čáře. Pod červnovým sluncem, co dnes hřeje tak akorát. Chtělo to být okázalé, s dokumentací hodnou jména a tradice závodu. Chtělo to. Hlavní rozhodčí, zkušený Vlastík Škarytka přiváží kameramana s videokamerou. Na jeho řidiče i náplň kamery se čeká dlouho a marně. (Teprve po delší době vešlo ve známost, že tento měl cestou na start autonehodu). Vzpomínka na Martina, jak ten dovedl důmyslně zdržovat starty! Ještě jeden nováček svatosvatě přislíbil účast, stejně však v 15:25 hod. Jiří Roman chybí.

Bagáž, jídlo, náhradní díly, vše je uloženo v rozhodcovském voze. Nový časomíra - zapisovatel Leoš sedí vedle Vlastíka. Mik nakreslil mapku trasy pro nedůvtipné. Všem je vše jasné. Kameraman balí slepou kameru, loudá se k tramvaji. Tedy alespoň jedna fotka – tradičně Vlastík. Cyklisté vyjíždějí, 7 km se budou okukovat, krotit výbušnost svalů zvyklých makat. Vydrželo to všech osm.

Letňany 15:50, všem je vše jasné. Až na to, jak na tom budou u cedule Doksy. Za minutu start. Ostrý. Start. Do borců, jako když střelí. Ti dva (Olm, Joši) jedou ihned jak o závod! CKKV vzdoruje. První úder přichází překvapivě brzy. Čtyři, co vyskočili kupředu, už nikoho k sobě nepustí. Ani na dohled, ba ani na dostřel. Ti dva nepřestajně buší, snaží se setrást. Rychlost nevídaná, 18ti km úsek průměrem 41 km/h. Rychlostní prémie – ti dva stále ještě buší, ne a ne setrást. Koho? Teprve teď strážliví. To chtěli setrást dvojici KOCHR, již pár let neporaženou jedničku CKKV, pár Pech, Vlk! Vizitky jsou rozdány, tempo se může zklidnit, až do kopců se patrně nic nestane.

Ostatní čtyři tou štvanicí utrpěli víc než aktéři. Jejich pasívum narůstá. Jedou však výtečně, v cíli jsou všichni lepší než kdykoliv předtím. To extáze těch prvních letos posunula závod do jiných dimenzí. Víceméně nechtěně. Taky toho v cíli měli plné chrupy. Předpokládá se, že to byl vrchol, že od příštího ročníku se závod zpomalí. Sejde se zas tak vyrovnaná špice s oním nadšením makat naplno, s odhodláním převálcovat? Tito už se poznali a vědí, co mohou od sebe čekat. Bylo patrné,

že jen oni mají za sebou i jiné závody než tento, byla to kompaktní hmota jedoucí bez zbytečných ztrát, úsporně a úporně vpřed. Také Mik poznal jiný závod, jenže nešťastná událost s lahví těsně před rozhodujícím okamžikem jej nesmiřitelně vyřadila ze spoluúčasti na oné extázi, na kterou ostatně letos měl. Míni se, že ti druzí měli normální časy, těm prvním, že to zázračně ujelo. Dojelo všech osm, bez pádu, bez defektu. Jen Mik nasucho. Jak by poznamenal Hovi: Schválně tam v Měšicích zahodil flašku, aby měl výmluvu pro nevítežství...

Vůle zvítězit letos dominovala. Po dlouhých letech sólových dojezdů se k cíli přirýtila trojice závodníků, euforie z vidiny třetího vítězství v řadě katapultovala Pech pouhých 250 m před cílem kupředu. Získal dobrých 10 metrů náskok a pak se stala nepochopitelná věc. Srdce jávalo, oči přísáty na metu známé křižovatky. Kde je rozhodčí??? Nohy náhle odmítají další pohyb a setrvačností se tento závod nevyhrává. Zbývající dva se přes něj převalí a u cedule Doksy nadšeně jásá vyčerpaný, přešťastný nováček Joši, i stejně vyčerpaný mazák Vlk. Silnice je opravena, cíl opět u cedule, ne jako vloni na křižovatce o 100 m zpět. Pech už nešlápnul, nesmiřitelné zklamání poslední stovky blokuje i mimiku, dejte mi pevný bod a pohnu..., ale čím, když nemáš najeto, jak by řekl jeden vzdálený pračlověk, co tu měl být také.

Naproti tomu Olm přispurtoval v plné razanci, a přestože proti loňsku klesnul a nevešel se na bednu, nadšeně vykřikuje, jaký to byl závod, jak nám to příště nandá. Malá ztráta na vítěze mu roztahuje úsměv přes celé tváře, a že vyhrál jeho kůň, ještě o kousek víc.

Už se stačili vydýchat, vyschlá hrdla svlažit prvním lahváčem, sice teplým, ale opojně tekutým. Už stačili vyvzdychat první, ty nejpravdivější dojmy, když Vlastík volá – jede, jede další!

Mik, vyschlý snad do morku kostí, čelo a oční důlky prosolené, je v cíli. První slova – ne: Pít! Ale: Kdo vyhrál? Skutečný šéf závodu. Mlčky pohlédne stranou, tam Pech nachýlen do mírného předklonu v nitru hledá ztracené konečky nitek své vůle. Takhle že by vyhlížela ztracená neporazitelnost? Mik konečně: Pít!!! A než se stačil zavlažit, je tu Břej. Jako vždy usměvavý, třebaže únava tlačí úsměv pod notovou osnovu, do sféry basového klíče. Břej poplácává Mika – letos to ještě nešlo, ale za rok už tě udělám – a náhle je to opět náš Břej, s úsměvem zářivým. Ta chvíle k proměně stačila, přijíždí Hovi, hrdina letošního ročníku, bez známek velké únavy. Po svém zmrtvýchvstání ani sám netušil, jak bravurně zvládne svůj come back na trať Praha – Doksy. Střízlivě a zdrženlivě promlouvá o útrapách na trati a náhle je tu konec. Luk, vzhledem ke své cyklistické stavbě těla nepatřičně uzavírá pole, opět v lepším čase než kdy předtím, vznešeně pojímá titul největšího ohrábla závodu a upřímně se raduje, že to má za sebou. Tím se uzavřela závodní část 7. ročníku Praha – Doksy.

Následuje tradiční přesun do kempu Bílý kámen. Vydatná večere za vydatné peníze pak přesun na terasu, severočeské pivo a k němu severočeský chlad večera, ten jako by se podílel na letošní atmosféře u dlouhého stolu terasy. Žádný velký hlahol, tváře sice uvolněné, ale spíš vychutnávají blahodárny klid těla a sedativum nápoje. Bodrý Olm burcuje, odezva mírná. Známy bavič Pech, zakoktaný do svého nezdaru posílá kolem mírně zubatý úsměv. Vítěz Joši je určitě neskonale šťastný, ale svůj triumf bere rezervovaně, přeci jen je nováček a nezná ty pocity, kdy se léta prokousáváš z chvostu až na špici (viz Pech), či kdy hned napoprvé zazáříš, pak se dva roky propadáš a najednou zas vrchol (Vlk) anebo když stále držíš špici, dvakrát triumfuješ a pak dolů sešupem k milosrdné radši neúčasti (Bla).

Pravda, tradiční řečníci minulých let – Bukovský a Blažek chybí, chybí i spontánní bavitel pračlověk Budínský vulgo Janeček, ale právě tyto jmenovaní nevyvolávají u dlouhého stolu pražádnou lítost z jejich nepřítomnosti, naopak rozhořčení a jisté opovržení, protože to, co je od ostatních dělí, je strach z útrap tratě, strach z neúspěchu, strach z konfrontace. Jako by si neuvědomovali, že každý, kdo se vydá na trať je v očích ostatních ten pravý. Kdo z nás někdy nepropadnul, kdo z nás někdy, či mockrát, se nemusel prát se zdánlivě lehkou trasou sám? Jako by si neuvědomovali, že právě nejhorší je odmítnutí postavit se na start. Jak ostře kontrastuje báječné znovuzrození Hovi s postojem těch, co prorokovali, že na kolo už nikdy nesedne.

Tak jsme se prokousávali unaveným, chladným večerem, oč byl závod nádhernější, o to dříve tváře popelavěly. Ještě shromáždění v jedné z chatek, vzpomínka na Martina, jehož památce byl závod připsán. Kronika CKKV putuje z ruky do ruky. A pak, jako prázdné láhve zapadaly do basy, postupně v tichosti borci zapadali do chatek, na lůžka, k definitivnímu zklidnění. Jen na zadní stěně víček snad někomu sem tam prolétl obraz, detail z dalšího nezapomenutelného zážitku. Líbilo se, nezbyvá než rok počkat, pak si to rozdáme znovu...

Fakta o běhu km:

-7km – Troja EZÚ: Je nás definitivně osm, když po 25 minutovém čekání vyjíždíme. Devátý (Tonda Caletka) přišel bez kola, jen okošťovat atmosféru. V klidu se oťukáváme, v kobyliském kopci dvojici Olm, Joši přece jen svědí svaly a hrnou se dopředu. No, nadýchejte se trochu diesel-ozonu.

0 km – Sídliště Letňany. Je s podivem, kolik přebytečných tekutin se nashromáždilo za těch mírných 7km v útrokách jezdců. Vlastík je nekompromisně svolává od řady u plotu do řady na silnici a bez otálení posílá vpřed. Časomíra Leoš to spouští.

1 km – Čakovice. Odbočení vlevo. Rychlost prudce vylétla. Náhle je jasné, že závod to bude hned od začátku.

5 km – Hovorčovice. Všichni pohromadě, na čele nejčastěji Olm, Joši, Pech a Břej. Na chvostu vzdychá Luk. Tempo divoké...

7 km – Měšice, žel. přejezd. Klíčový moment letošního ročníku. Vpřed se vyřítíl Břej, Olm a Joši ihned v závěsu, s námahou i Vlk, pole se nebezpečně natahuje. Vzadu kolej vyhazuje Mikovi z košíku lahev s drahocenným nápojem, chvilka zaváhání, netuší, že ze stejné koleje mu ujel jediný letošní expres Praha – Doksy. Břej nevydržel, Vlk přemýšlí o nesmyslném letu po tak špatné silnici, ale drží se, záhy je s ním i Pech.

10 km – Mratín. Olm se ohlíží a hlásí - pánové, jsme čtyři. Tak jak se ti to líbí přäsidente??? Vlk: Nelíbí, je to moc brzo. To praví s pocitem, že těm vzadu by tímto mohli závodění znechutit. Ale zbytečně. Mik a Břej tvrdě makají ve stíhačce. Marně. Ani čtyři vpředu zatím netuší, jak rychle to rozjeli.

16 km – Most přes Labe. Pech a Vlk doposud odvrátili dva tvrdé trháky teamu MUŠIM. Na čele Vlk, skloněný v řídítkách přehlédl díru v asfaltu, prudká myška, ale Pech za ním vzal díru naplno. Klení nebere konce. La pardóón, pardon!!!

18 km – Odbočka na Mělník. Vlastík zajišťuje bezpečné a bezztrátové odbočení vlevo na hlavní. Časomíra zapisuje: Vedoucí čtyřka 28:42 min, dva stíhači 30:30 min.

21 km – Tišice. Joši a Olm znovu útočí. Marně. Tempo vražedné.

25 km – Červená Píska, rychlostní prémie. V předešlých km přežila dvojice Pech, Vlk nejúpornější trháky teamu MUŠIM. Na spurt není sil, není chuti, přenechávají soupeřům první místa.

1. Olm 38:53 min
2. Joši
3. Vlk
4. Pech

Břej a Mik zde ztrácejí 2:51 min, Hovi 4:22, Luk 6:12 min. Přichází usmíření. Je jasné, že nestane-li se něco mimořádného, čtyřka přijede až pod kopce pohromadě. Tempo se maličko zmírňuje.

33 km – Mělník. Na čele Vlk. Neškodně vypadající můstek přes výkop je vlnitý plech vysypaný pískem do roviny. Vlk jde málem k zemi. O několik minut později i Hovi. Joši vypadá znaveně, na čele se zdržuje krátce. Pach a Vlk ožívají, letmo domlouvají zkušební útok za přejezdem Vehlovice. Z doprovodného vozu Leoš ukazuje ceduli – náskok 3minuty.

38 km – Vehlovice, žel.přejezd. Závory jsou dole, s příjezdem čtyřky jdou nahoru, závodníci se ženou před auta. Pech jde prudce kupředu, Joši unaveně jen vypadal, lehce drží tempo. Vlk s hrůzou zjišťuje posunutá zadní kolo. Málo utážený rychloupínák. Zase jedna nováckovská chyba.

Ale jede se dál. Mik a Břej neměli to štěstí a stojí u stažených závor minimálně 3 minuty. Dojíždí je Hovi. Luk už ztrácí víc.

41 km – Liběchov. Vpředu nic nového. Vlk znepokojeně hlídá zadní kolo. Je proklatě blízko boční trubky rámu. Snad v kopcích bude chvilka na seskočení a opravu. Nebo požádat kluky, aby chvilku počkali? Nesmysl, nevypadáme na dobročinný spolek. V témže místě Mik shledává spolupráci s Břej za ztrátovou a vydává se sólo kupředu. Čas vedoucích je 1:06:27. hod.

53 km – Medonosy. V malebném údolí dává o sobě vědět nepříjemný vítr a není cyklistům nakloněn. Tempo zachraňuje Olm, Joši a Vlk střídají pravidelně, ale v krátkých intervalech. Pech vzdychá, že nemá najeto, že toho má plné zuby. Nikdo mu nevěří. V čele táhne zarputile. Vlk stále visí pohledem na zadním kole. Zatím drží.

59 km – Deštná. Olm: Pánové, za chvíli se s vámi rozloučím. Vlk v duchu: V to doufám... Táhne skupinu do kopce, pak ze špice odstupuje. Kopec se zvedá, Pech jde jako obvykle do náskoku, ale další tři to kroutí stále spolu – Joši, Olm a Vlk. V půli kopce to ještě nevypadá na Oldovo loučení, pak jde přes něj Vlk, kolo vedle kola s Joši (to bude soupeř!) snaží se zkrátit náskok Pecha. Marně.

60 km – Vrchařská prémie:

1. Pech	1:40:27 hod.
2. Vlk	-5 sek
3. Joši	-7 sek
4. Olm	-13 sek

Rychlé občerstvení z doprovodného vozu, Vlk velí k úprku, Olm je nečekaně blízko. Team MUŠIM neexistuje, Joši maká naplno, Pech sám dopředu nechtěl, jede se ve třech. Doprovodný vůz ještě chvíli čeká na další závodníky, v časové tísni však vyráží k cíli. V době, kdy další závodník Mik dosáhl vrcholu prémie, byli vedoucí jezdci 1 km před cílem.

63 km – Dubá, odbočka na Doksy. Další kopec, Pech opět v náskoku. Joši a Vlk znovu svorně buší do pedálů. Pech dál odmítá sólojízdu, takže pořád ve třech. Olm již z dohledu.

66 km – Pod vrchovanským kopcem. Vlk k Pech: Tady jsi měl loni už 20 vteřin náskok. Pech: No právě, to je ten průšvih! A zase mizí dopředu.

67 km – Vrchovany. Pech mizí za zatáčkou. Joši a Vlk nerozluční i v kopcích (podle Olm měl Jaoši kopce jezdit bídňě!). Po chvíli jsou opět ve třech! Pech ne a ne konečně říct adie.

70 km – Zbyny. Cíl se blíží, začíná taktický boj. Táhne Pech, střídá, do čela jde Joši, po chvilce odstupuje, Vlk přes něj nejde, ještě chvíli by se rád vezl, tempo opadáva, takže musíš Vlku. Poočku se napjatě pozorují.

71 km – Kilometr do cíle. Nikdo nemá sil nazbyt. Nikomu se nechce do čela. Jedou vlastně vedle sebe. Zrychlují a zrychlují. Zdá se, že rychleji to žádný nedokáže. Pech to dokázal. Najednou má pár metrů k dobru. Joši se posouvá před Vlka. Teď už to skutečně rychleji nejde. Odstupy se nemění, Pech, mezera, Joši, Vlk $\frac{3}{4}$ délky za ním. A přece se to změnilo. Pouhých 100 metrů před cedulí Pech rezignuje. Nešlape. Proč? Ti dva jdou přes něj. Joši jako by měl na zadním kole doraz. Nepustí Vlka ani o centimetr blíž.

72 km – Cedule DOKSY. Cíl. Nový vítěz má jméno Josef Šimon. Čtvrtý vítěz v historii sedmi ročníků. A poprvé vítěz – nováček, ovšem kromě 1.ročníku, kdy byli nováčci všichni. Nováček a mazák projeli cílem jakoby spojeni neviditelným poutem, v podstatě se celou trasu od sebe nehnuli. Pech dojel setrvačností, zlomený, nikdo nechápal, co se v něm událo. Asi cosi hrozného, když takto zahodil nehynoucí slávu z třetího vítězství za sebou. Benjamínek Olm ještě neuzrál pro kopce. Udržet se vpředu, o vítězi by nebylo pochyb. Lepší spurtér na startu ještě nestál.

Další borci dojížděli osamoceně. Znovu se ukázalo, jaká je škoda, že nejeli další přihlášení, kteří by překlenuli časové rozdíly a jednotlivce spojili do skupin, v nichž se rozhodně lépe jede. Snad příště...

VÝSLEDKY 7. ročníku závodu PRAHA – DOKSY – 1989

1. Josef Šimon	2:02:26	35,3 km/h – průměrná rychlost
2. Vladimír Konůpka	stejný čas	
3. Petr Chrupa	- 00:05	
4. Olda Mudra	- 02:28	
5. Michal Kokta	- 20:28	
6. Břet. Jelínek	- 24:07	
7. Jan Vinter	-27:50	
8. Luděk Kokta	- 38:22	

(Neoficiální soutěž týmů:

1. KOCHR CKKV I	4:04:57	
2. MUŠIM	4:07:20	
3. CKKV II	4:49:19	(Mik, Břej)
4. CKKV III	5:11:04	(Hovi, Luk))

Letos nám přece jenom někdo v Doksech chyběl. Věčný, zneuznaný reportér Vlk se nezjevil. Asi zde opruzoval o týden dříve, když květnový závod se jel 1.června (VŘSR se stala v listopadu – průměr z historie). Tak se ho stručně pokusil nahradit jeho jmenovec, závodník Vlk. Z jeho bloku vyšlo následující:

Joši: Jsem rád, že jsem vyhrál s největším břichem!

Vlk: S tím břichem (viz Michalův plakát) by to chtělo přeměřit, nemůže být první ve všem. A v pití piva na mne asi taky nemá.

Pech: Bylo by to nespravedlivé, kdybych vyhrál, chlapci, co vy víte o životě...

Olm: Mám špatný rám kola. Jak se trochu zvedne vidlice, nějak to nechce jet.

Mno, stručné. To reportér Vlk uměl jinak sáhnout do niter zjitřených závodem!!!

A co víc dodat? Co se dělo v kempu je zaznamenáno výše.

J.V.J Kotě Věhlasný